

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty zmierzające do uchylecia wyroku Sądu.

W pierwszej kolejności wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE, orzekając, że Komisja naruszyła prawo, uznając, iż sprzedaż Société nationale maritime Corse-Méditerranée po cenie ujemnej wynoszącej 158 mln EUR nie stanowiła pomocy państwa. Z jednej strony wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że uznał on, iż Komisja nie mogła wziąć pod uwagę zagrożenia naruszenia wizerunku marki państwa jako globalnego podmiotu gospodarczego w sektorze prywatnym, w ramach kryterium świadomego inwestora prywatnego, aby ustalić, czy wypłata dodatkowych odpraw pracownikom SNCM w wypadku likwidacji tej spółki zostałyby dokonane także przez świadomego inwestora prywatnego. Z drugiej strony wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że zażądał on od Komisji przedstawienia dowodu na to, że wypłata dodatkowych odpraw stanowi wystarczająco utrwaloną, a wręcz stałą praktykę wśród przedsiębiorców prywatnych.

W drugiej kolejności wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE, uznając, iż Komisja nie wzięła pod uwagę wszystkich istotnych czynników przy ocenie kwestii porównywalności wkładu kapitałowego w kwocie 8,75 mln EUR wniesionego do SNCM przez akcjonariusza publicznego i wkładu kapitałowego w kwocie 26,25 mln EUR wniesionego przez prywatne spółki przejmujące, a także że Komisja powinna była wziąć pod uwagę klauzulę umożliwiającą odstąpienie od umowy zbycia, przyznana prywatnym spółkom przejmującym w ramach prywatyzacji SNCM.

W trzeciej kolejności wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 36 w związku z art. 53 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, a także art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem, uznając za pomoc państwa przyznane na rzecz osób fizycznych środki pomocowe w kwocie 38,5 mln EUR, nie zbadawszy posilkowo, czy środek ten spełniał kryterium świadomego inwestora prywatnego, jak utrzymuje Komisja w spornej decyzji i jak wskazał rząd francuski na rozprawie przed Sądem.

W ostatniej kolejności wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo, uznając, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, zatwierdzając saldo końcowe restrukturyzacji na mocy art. 107 ust. 3 lit. 3 TFUE oraz wytycznych.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-545/12)

(2013/C 32/11)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, J. Hottiaux i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Cypryjska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie wydając wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do zastosowania się do dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (przekształcenie) — opublikowanej w Dzienniku Urzędowym L 403 z dnia 30 grudnia 2006 r., s. 18 — a w każdym razie nie podając do wiadomości Komisji wspomnianych przepisów, Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 16 tej dyrektywy;
- nakazanie Republice Cypryjskiej zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE zapłaty dziennej kary pieniężnej w wysokości 6 504,96 EUR, licząc od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału;
- obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 16 ust. 1 dyrektywy 2006/126/WE nakłada na państwa członkowskie obowiązek przyjęcia i publikacji najpóźniej do dnia 19 stycznia 2011 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zapewnienia zgodności z nowymi przepisami wprowadzonymi tą dyrektywą i które są tam wymienione.

Republika Cypryjska nie przetransponowała w pełni do swojego porządku prawnego przepisów dyrektywy. W szczególności Komisja podnosi, że w momencie złożenia skargi Republika Cypryjska nie przetransponowała do swojego porządku prawnego art. 1 ust. 1, art. 3, art. 7 ust. 1, 3 i 5, art. 10, art. 15 oraz załącznika I pkt 2, załącznika II pkt 5.2 i załączników IV, V i VI do wspomnianej dyrektywy.

Wobec powyższego Komisja uważa, że Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE.

(¹) Dz.U. 2009, L 225, s. 180.